

SLOVENC.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemani velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemani velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trisporna petič-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 40.

V Ljubljani, v soboto 19. februvarija 1887.

Letnik XV.

Državni zbor.

Z Dunaja, 18. februvarija.

Gospodska zbornica

imela je včeraj sejo, v kateri se je prečitelo vladno naznanilo, da se delegaciji 1. marca snidete k izvanredni seji v Budapeštu. „Slovenec“ sem to že v torek telegrafoval, pa ne vém, kako je v dotični telegram prišla pomota, da se delegaciji pričnete 5. marca? Ali se je vrinila pri telegrafičnem uradu, ali je prišla stavcu petinka v roke namesto edinke. ¹⁾

Jako važen predlog včerajšnje seje bil je predlog barona Revertera, da naj se spremeni hranilnični regulativ. Vtemeljevaje svoj predlog, je Revertera opominjal na neprilичnosti in nevarnosti, ki jih dosedanji regulativ za vlagatelje in za hranilnično premoženje ima. Kazal je, kako so se nekdanja človekoljubna hranilnična društva v teku časa sprevrgla v zgolj društva sorodnikov, botrčkov, znancev in prijateljev, ker drug drugega sprejemajo v društvo, pa dostavljali bi bil tudi lahko to, kako so hranilnice postale zavodi političnih strank, ki njihovo premoženje obračajo za svoje strankarske namene.

Znano je, da se z enakim predlogom peča tudi zbornica poslancev, zato je upati, da bode reč dobro rešena. Za pretresanje tega predloga izvolila je gospodska zbornica posebno komisijo deveterih udov.

Razun tega predmeta bil je na dnevnem redu še zakon o zavarovanju delavcev proti nezgodam, ki je bil včeraj dovršen. Ker je gospodska zbornica spremenila nekatere sklepe zbornice poslancev, se bode ta zakon v poslaniški zbornici še enkrat obravnaval.

Poslaniška zbornica

imela je danes sejo, v kateri je predsednik naznanil, da sta se poslanca Foregger in Bareuther poslanstvu odpovedala. Liberalni listi so še danes poročali, da Foregger ne odstopi; ali ako je res, kar sem zadnjič posnel iz „Wr. Allg. Ztg.“, Foregger pač ni mogel drugače ravnati, kakor mandat odlo-

¹⁾ Bila je res petinka v telegramu.

Vredn.

žiti. Tudi bo zanj jako težko poslanstvo sprejeti, ako bi ga mislili volilec vnovič voliti.

Nepovoljna odgovora.

Ministerski predsednik je po razdelitvi došlih vlog odgovarjal na interpelacijo grofa Boos-Waldecka, ki je vlado grajal in na odgovor klical, kako more trpeti, da je na nekem kolodvoru na česko-bavarski meji državna meja zaznamovana z bavarskim in českim grbom, ne pa z državnim orlom? Minister je odgovarjal, da je bilo omenjeno znamenje že v prejšnjih stoletjih vsled državnih pogodb ob mejah med česko in bavarsko deželo vpeljana, in da ga zarad tega ne bode odpravil, kakor tirja Boos-Waldeck. Na drugo interpelacijo, v kateri se omenjeni poslanec huduje nad ministrom, ker ni toliko časa odgovoril na njegovo prvo interpelacijo, minister noče odgovarjati, pač pa odločno zavrača sumničenje, kakor da bi ravnal protipostavno, ker trpi omenjene mejnike med bavarsko in česko deželo. Med odgovorom, zlasti pa na koncu je ministru donela glasna pohvala z desnice, Boos-Waldecku in tovarišem njegovim pa se je tako pokadilo pod nos, da je stavil predlog, naj se v prihodnji seji prične razgovor o ministrovem odgovoru. Večina pa je mislila, da bi ne bilo prav, druzega časa tratiti z nepotrebnimi kvantami, ter je Boos-Waldeckov predlog zavrgla.

Za tem je finančni minister odgovarjal na Polakovo interpelacijo zastrañ davka na sladkor, ki je bil pa vprašatelju tako malo po volji, da je še on predlagal razgovor o ministrovem odgovoru. Se vé, da je imel tudi ta predlog enako osodo, kakor prej predlog Boos-Waldeckov.

Potrjene volitve.

Prva točka dnevnega reda so bile nekatere volitve in so bili brez ugovora potrjeni poslanci Pscheiden, grof Alberti in dr. Ferjančič.

Dalmatinske volitve.

Liberalna stranka se pri vsaki priliki spodtika nad dalmatinskimi volitvami; levičarji se ne morejo potolažiti, da po zadnjih volitvah nobeden privrženec njihove stranke ni več prišel v državni zbor. Zato pri vsaki priliki svojo nevoljo razodevajo nad dalma-

tijskimi poslanci samimi, ki bi jih kaj radi v žlici vode vtopili. Danes je prišla v razgovor prošnja Špljetske sodnije, da bi smela pričeti sodnijsko preiskavo proti poslancu Šupuku, ker je kot županov namestnik ob času zadnjih volitev nekemu Součku žugal, da ga bode zaprl, ako ne podpiše potrdila, da drugi dan odrine iz mesta. Souček je od državnega pravdnštva zahteval, da naj Šupuka vsled tega zatoži, češ, da je zlorabil svojo oblast kot županov namestnik in silo delal Součku. Ali državni pravdnik ni našel nobene krivde in Šupuka ni hotel zatožiti; vsled tega je Souček sam vložil tožbo in sodnija zdaj prosi, da bi se smela vršiti sodnijska razprava.

Ko se je reč obravnavala v kazenskem odseku, manjkalo je več desniških poslancev; vsled tega je zmagal predlog levičarjev, da naj se privoli v sodnijsko preiskavo proti Šupuku. Državna zbornica se drži navade, da v take tožbe privoljuje, kadar gre za žaljenje časti, ali osebne napade, ker poslanec ne sme imeti pravice drugih žaliti in strahovati, ker ga poslanstvo varuje pred sodnijsko preiskavo. Vsled tega je državni zbor dozdej še vselej vstregel dotičnim sodnijskim zahtevam. In ako je nedavno to v dveh slučajih odbil, tega ni storil, kakor je stalo v nekem listu vsled premembe dosedanjih svojih načel, ampak ker ste bili dotični tožbi že zastarani. V tem slučaju pa ne gre za žaljenje časti; iz dotičnih obravnav je marveč razvidno, da se Šupuk ni pregrešil, da zarad tega tudi drž. pravdnik nobene zatožbe ni vložil in da je začel Souček na svojo roko samo zavoljo tega Šupuka tožiti, da bi se nad njim nekako maščeval in mu delal situosti. Vsled tega je manjšina odsekova predlagala, da naj se v sodnijsko preiskavo proti Šupuku ne privoli. Večino odsekovo je zagovarjal levičar Weber, manjšino pa slovenski poslanec Hren. Pred glasovanjem se je umaknilo mnogo poslancev iz dvorane, in ker predsednik ni zvončkal, da bi jih bil poklical k glasovanju, bil je s 112 glasovi proti 94 sprejet predlog večine, da se Šupuk prepušča sodniji. Izmed deveterih dalmatinskih poslancev sta sedaj samo dva tukaj, in izmed teh bil je pri glasovanju en sam navzoč. Zopet nov dokaz, kako malo se dalmatinski poslanci, ki so nekemu „Narodovemu“ dopisniku vzor pravih poslancev, brigajo za svoje lastne zadeve! Ni mi treba ome-

LISTEK.

Predpusten prizor.

(Kmečka hiša. Oče leži pri peči in puši tobak. Mati in hči predete. Na mizi gori luč. Ura kaže deset.)

Oče: „No, ustavite že vendar kolovrate, ves ljubi dan ga ni miru in še na noč ne odnehate! Ura gré že na ednajst. In ti Jelica, jutri pojdeš k pogrebu. Ranjki Potovec bil je pameten fant. Škoda zanj! Ne pozabi povedati staremu, naj pride še ta teden k meni. Do Gabrija imaš dve uri. Ob petih moraš že od doma. Zato le hitro k počitku! Mati, ti pa počakaj še malo, da se nekaj pomeniva!“

Hči: „Ne skrbite oče! Vse bom opravila. Lahko noč.“ (Odide.)

Mati: „Kaj pa imaš danes tako važnega povedati?“

Oče: „Semkaj sedi k peči in poslušaj! Jaz mislim, da sem se dovolj mučil na svetu. Ostarél sem, moči me zapuščajo. Nič več nisem za delo, pa čemu bi se tudi trudil? Pošteno sem Vas pre-

živel, lepo premoženje spravil sem skupaj, in zdaj si želim počitka. Z gruntom ukvarja naj se kdo drugi; mi dva pojdeva tje v bajto, Jelico pa omoživa.“

Mati (zdihovala): „Kaj, Jelico omožiti? Tako mlada je še in tako pridna! In to edino podpora v moji starosti hočeš mi vzeti?“

Oče: „Le nikar ne tarnaj! Kdo ti jo neki hoče vzeti? Ravno zato, ker je pridna, jo bom omožil. In premlada praviš da je. O malem Šmarnu jih bo 23 let imela; ali niso to najlepša leta? In si bila ti morda starejša, ko sem te vzela? Še dvajset jih nisi dopolnila: kaj si že vse pozabila? Da, še letos, še ta predpust jo hočem omožiti.“

Mati: „Še ta predpust! — Kje imaš vendar ženina za njo? Potivčev Jurij, ki si ji ga bil že zdavnej odmenil, je umrl. On je bil res moder fant, lepega zadržanja, hiša brez dolga in še dnarce je imel shranjene. Res, škoda zanj! Ali kje si pa zdaj kakega družega staknil?“

Oče: „Pametna bodi! Saj ravno o tem hočem danes s teboj govoriti. Ve ženske imate povsod svoj

nos. Vse hiše na devet vasi okoli preobrneta s svojim jezikom, vsacega poznate od zunaj in znotraj in zato ravno te vprašam, če veš naši Jelici za kakega pripravnega ženina.“

Mati: „A toraj jej nisi še nobenega odbral! Ali si pa že Jelico samo kaj vprašal zato?“

Oče: „Kaj bom vprašal otroka?“

Mati: „Bilo bi vendar le modro, nekoliko poprašati dekleta. Prisiljeni zakoni, pravijo, da niso nikdar kaj prida. Prav nespametno je bilo, da si odgnal Jelico ravno zdaj spat, ko se o tem razgovarjava. Dekle ima pri tem vendar le prvo besedo.“

Oče: „Prvo besedo imam jaz. Rad bi vedel, kdo je tebe in mene kaj vprašal, ko sva se midva jemala? Moj oče in moj stric sta te šla snubit, sta naredila pisma, potem smo prišli po te in smo te pripeljali z balo vred na dom. Tako je bilo. In se ti je bilo treba zarad tega že kedaj pritoževati?“

Mati: „Tega ne rečem, pa povsod ni tako. Le poglej pri Streharju, kjer — —“

Oče: „Bejži, bejži in pusti te čenče! Odkar mi rajši na to, kar sem te vprašal, če kaj veš!“

njati, da so levičarji z „dobro“ - klici slavili svojo zmago.

Ko je bila ta razprava dovršena, nadaljevala se je obravnava o bolniških blagajnicah, ki bode potrebovala še nekoliko sej, preden bo dovršena. Prihodnja seja bo pustni ponedeljek, 21. t. m., potem boste pred delegacijami še dve seji, namreč 24. in 26. t. m. Zadnjega februarja se poslanci odpeljejo v Budapešt k delegacijam, 10. marca pa bode zopet prva seja državnega zbora po dovršenih delegacijah.

Beseda o Ciril-Metodovi družbi.

III.

Beseda mila matere naše bodi nam
ravno tako blaga in draga, kakor
zemlja materna, na kateri je naša
zibel tekla. Slomšek.

Državnih postav § 19 obeta vsem narodom avstrijskim povsod in v vsem enake pravice, v kolikor se to more doseči pri tako različnih narodih. S tem je tudi država obljubila, da vsakemu narodu preskrbi šole z domačim učnim jezikom. Toda obljubiti je dosti, dati pa preveč, zato se je kratila do danes posameznim narodom ta pravica in manj številnim narodom, posebno slovanskim, vsiljeval se je tuj učni jezik, nam Slovincem edino zveličavna nemščina ali laščina.

Ker se toraj krati nekterim narodom narodna šola, zato zastopniki teh ljudstev vedno v naših zborih deželnih in državnih zahtevajo, da naj se jim spolni, kar jim je zagotovljeno po državnih zakonih. Pa kaj; poslanci obračajo, država obrne, in narodom se še naprej krati narodna šola. Ker toraj narodi pri državi ne dobijo svojih pravic, zato si skušajo sami ustanoviti narodne šole, zato ustanavljajo šolske družbe, kakor n. pr. Čehi svojo šolsko „Matico“. Tega ne storijo iz narodnega fanatizma, ampak iz žive potrebe, ker dobro vedó, da šola najbolj vspeva, ako učencem v izobraževanju uma in srea rabi materni jezik.

Ker smo tudi Slovenci izmed tistih narodov avstrijskih, pri katerih se le z vprašaji rešuje § 19 tudi v šoli in ker naši poslanci večidel zastonj govore in se poganjajo za narodno šolo v postavodajalnih zborih — zato je jasno ko beli dan, da treba tudi Slovincem šolske družbe, ki bo skrbela zato, da se slovenski mladini podajajo šolski nauki v slovenskem jeziku. In tak namen ima naša Ciril-Metodova družba, kakor veli § 2 družbinih pravil. Družbe namen je, vsestransko podpirati in pospeševati slovensko šolstvo na katoliško - narodni podlagi. Ker sem o katoliškem značaju naše družbe pisal v zadnjem članku, zato pojasnim toraj drugi del omenjenega pravila: Družbe namen je, vsestransko podpirati in pospeševati slovensko šolstvo na narodni podlagi.

Da Slovenci nimamo še narodnih šol, kakoršne nam zagotavlja državna postava, to je vsakemu znano. Mi nimamo nobenega vseučilišča, nobenih srednjih šol, v katerih bi bil v vseh razredih slovenski jezik učencem učni jezik. Pri ljudskih šolah se vé da država skoro ni mogla drugače, da jih vodi v narodnem jeziku, toda kjer le količkaj kaže, da bi bilo mogoče prodreti s tujim učnim jezikom, povsod ga takoj uvede v šole. To velja posebno o Slovincih,

ki so naseljeni na mejah slovenske zemlje in se neposredno družijo s tujci, kakor na Štajarskem, Koroškem, Primorskem, in po teh krajih deluje raznarodovalni aparat prav po mašinsko in tako se vedno v tesneje prostore potiska slovenski jezik. In to se godi, odkar živi narod slovenski; res čuditi se nam je, da vendar še živimo.

„Kaj nam hočete dati — piše knezoškof Slomšek leta 1862 — in vam hočemo prodati svoj narod, svoj materni jezik in vso narodno blago? tako govorijo naši nemškutarji, svojega naroda zatajevalci, po nemški strani Nemcem, po ogerski strani madjarom, lahoni po laški strani pa Italijanom . . . Ni se potem čuditi, da ubogo slovenščino od vseh krajev zaliva pokončevalna povodenj ter našo slavo podvaljuje in blati . . . Kdo je ponemčil Gorotana visoke planine in doline zelene častite koroške dežele, v koji so svoje dni mogočni Gorotanski knezi gospodovali, kakor nam priča jezer let stari kamniti prestol na starodavni ravnini poleg Gospé svete? Na grobu stare slave knezov prestol v zemljo leze na meji nemščine in na bližnjem homu častita stolica Gospá sveta že v Nemčiji medli; ali visoke gore Grebenca in Kačji vrh, Golovica in Svinja so v nebo kipeče priče, da so svoje dni Slovinci po njih košatih livadah svoje čede pasli in z njih višin v sosedno Tirolsko, Solnograško in Avstrijsko gledali in popevali gorske popevke, kjer sedaj ni slovenskega glasú več čuti. Bistrice po vseh krajih nemščine po slovensko rožljajo, se v Dravo, Muro in Murico odmevajo, pa po njih bregovih ni več Slovencev, ki bi razumeli, kaj jim velijo potoki in reke v starodavnih časih po slovensko krščene . . .“ Zares otožna elegija na grobu umirajočega naroda slovenskega, ktero je v letu svoje smrti napisal in jo sedaj nam ponavlja iz groba največi slovenski domoljub!

In kako je do tega prišlo? Med drugim so bile temu posebno v zadnjem stoletju krive nemške šole. „Le nemško! le nemško! — piše zato Slomšek dalje — naši nemškutarji na ves glas vpijejo, pa ne pomislijo, da je slovensko mladino po nemški šolati ravno toliko, kakor prazno slamo mlatiti; veliko ropotanje, malo pa čvrstega zruja. Otroci se naučijo po nemško kleti; svoje rojake za zijake imeti, se domačega blaga sramovati in se le s tujim bahati . . . Tako se šolajo pogosto naši otroci v narodnih šolah! Nemščina se na častitem mestu košati, slovenščina pa zanemarjena tako dolgo za vratni čepi, da jo v kratkih letih čez prag sunejo in v smeti vržejo.“ Tako je bilo ob Slomškovem času.

Morda pa mi nasprotnik poreče: takrat še ni bilo novih šolskih postav, ktere vsem zagotavljajo tudi v šolah enake pravice; zdaj imate Slovenci, kjer sami bivaste, domače ljudske šole. Takemu odgovor: Postave so res nove, a razmere so ostale tudi po šolah stare. Mi Slovenci smo razkosani v več dežel, a mi se čutimo solidarne, otroke ene matere in nismo zadovoljni, če imamo Slovenci na Kranjskem domače ljudske šole, na Koroškem in Štajarskem in Primorskem pa se nam odtujujejo slovenska deca.

Da, vse je še pri starem, to nam potrjujejo tudi najnovejši dogodki. Najbolj značivno nam sprčuje to dogodek, ki se je vršil v jezikovnem odseku državnega zbora 7. februarja 1887. Poslanec Klun

namreč je izročil odboru celo kopo prošenj koroških Slovencev, ki zahtevajo katoliško, narodno in šestletno ljudsko šolo. Da vlada ne bo prijazna tem prošnjam, to smo vedeli, da bodo pa tudi naši zavzniki, konservativni Nemci in Poljaki, iz malo važnih vzrokov sami od sebe v koš vrgli te opravičene peticije, tega nismo pričakovali, to nas je iznenadilo in britko zadelo. Uboga ti slovenska zemlja! tudi zanaprej ti bodo še tujili mladino po tvojem obrobju.

Britko, pravim, nas je zadela ta novica, a potrla nas ni. Sedaj vsaj vémo, da nimamo od nikogar pričakovati nobene pomoči, da je podpisana Slovincem narodna smrt, ako si sami ne pomagamo. In da hočemo sami si pomagati in mladino reševati odtujevanja, to priča naša družba Ciril-Metoda.

S tem je pa tudi sam po sebi spodbil ugovor: Družba Ciril-Metodova je agresivna, obrnjena proti vladi, miru v slovenskih deželah nevarna! Smeh me sili, če pomislim: Ciril-Metodova družba išče boja, je agresivna. Proti komu? Slovenec bo napadal Nemca, ga bo skušal posloveniti? Bože moj, ta ugovor pač ne more biti resen! Biti mora le britka ironija mogočnih sosedov za nas uboge Slovence! Slovenec agresiven, to je proti njegovemu značaju; Slovenec je plemenit in mehak, kakor vosek, zato ne dela sosedu krivice, zato se tako hitro topi v tuji povodnji. Kje imajo najmanjši dokaz naši sosedje, da jim Slovenci v škodo hodimo? Ali morda v Ljubljani, kjer imajo Slovenci v rokah mestno oblast? Ali ne pestujejo ravno Slovenci nemščino nekako skrupulozno - vestno po mestnih šolah? . . . Toraj agresivne namene družbi podtikati, kako smešno in prazno pa tudi hudobno, če mislijo tujci s tem od družbe odvrti duhovščino, kaj naj, kakor pravijo, ohrani mir med narodnostmi? „Dajte nam, kar nam je Bog dal, pa ste nam vi vzeli in mirni bomo.“ Bodite pa sicer brez skrbi. Jagnje še nikdar ni volka v jagnje spremenilo pa tudi ne raztrgalo! Vendar vedite: Ako červičku stopate na glavo, natorno je, da se brani in če zlobni ptičar zgrabi ptiča-pevca, da bi ga oslepil in naučil tujih glasov, kdo naj zameri ptiču, da se izvija kruti pesti in skuša poleteti v domači log, kjer mu bratje popevajo pesmi, ktere so čuli od svojih očetov?

In tak namen ima naša Ciril-Metodova družba. Braniti hoče narod pred narodno smrtjo s tem, da skrbi, da se slovenska deca podučujejo v šolah na narodni podlagi!

Politični pregled.

V Ljubljani, 19. februarja.

Notranje dežele.

Nemško-narodni klub ali avstrijski prusjani so šli tje, kjer poper raste! Kratko je bilo njihove politično življenje in še to je bilo predolgo, kajti zanesli so surovost v Dunajsko zbornico, ktere poprej ondi niti po imenu niso poznali. Nad razvalinami tega kluba si pa njegov popolubrat, nemško-avstrijski klub, same radosti roke mane, češ: Ali si videl, kako daleč si prišel, ker si se v svoji preširnosti od nas ločil — bedak nespametni! Plener in tovariši bi najraje kar nemški valček pričeli iz same radosti,

Mati: „I, naši Jelici ženina iskati ni lahka reč. Včasih sem že ugibala sama pri sebi — Jekarjev Tine zdi se mi še najbolj pripraven. Res, da nima kaj prida premoženja, pa je pošten in varčen in kako mu gre delo spod rok!“

Oče: „To je vse res; pa s praznimi rokami ga ne maram k hiši, ne Jekarjevega Tineta, ne nobenega takega. Saj vendar veš, koliko ima naša dote izgovorjene. In če pride kak berač kar čez noč do bogastva, postane ti prevzetan, da naju niti ne pogleda ne. S tem že ni nič.“

Mati: „Kaj pa Vrbetov Lovrenc? Ta ima denar.“

Oče: „Vrbetov Lovrenc! — Oče njegov, ko se je ženil, ni imel toliko, kolikor je za nohtom črnega. Zdaj si je pa res že lepega mačka skupaj spravil. Kako, ne vé. Kupčije nima nobene, pode doval tudi ni nič; pravijo, da mu je Prelesnik bankovce delal. To mu ne bo sreče prineslo. In sin Lovrenc je menda tako skop, da še samemu sebi ne privošči. Ta ni za našo Jelico, še stradala bi pri njem.“

Mati: „Mlakarjev Tone bi tudi rad oženil svojega Matevža.“

Oče: „Ali onega dolgopetega Matevža misliš, ki tolikokrat pijan okoli hodi! Včeraj sem ga srečal v mlin gredé, pijanega kot čep. Kaj meniš, da sem se jaz zato trudil, da bi mi ta potepin premoženje zapil? Stari bi se ga seveda rad znebil, saj mu je že precej po grlu pognal. Pa pri nas se ne bo ženil, naj le drugej srečo poskusi!“

Mati: „Morda bi ti bil Lukežov po volji.“

Oče: „Lukežov France! — No, tega še nekaj obračajo. Toda, da ti naravnost povem — meni ni prav nič všeč, tako nekako potuhnjen in skrit je ta fant. In pa, si li že pozabila, kaj je imel s sosedovo Maro? Revše je sicer umrlo, ali kaj bodo ljudje rekli, če tega pripeljem v hišo.“

Mati: „Kako pa Ovnovega Janeza sodiš?“

Oče (jezen): „Kaj? Ovnov Janez, ta oderuh, ki kmete odira in jim grunte prodaja. Ta, ki je lansko leto Stenarju zaradi borih 50 gold. kobilo zarubil. Ta naj bi bil moj zet? Dokler bo še moj mazinec gibal, ne!“

Mati: „Strašno si izbirčen, tebi ni moč vstreči. Vsakega zavrneš. Zdaj pa že prav nobenega več ne vem, razun županovega Dolfeta.“

Oče: „Če družega ne veš, rajši molči! Ta gospodski Dolfe, ki je 8 let po šolah hlače trgal in denar zapravljaj, naj bo, kjer hoče. Naša hiša je kmečka in kmečka bo ostala! To ti povem, zaradi njega ne dajaj dekletu potuhe! Če se bo pa ta škric še kedaj okrog naših voglov plazil, — kakor sem star — s polenom ga bom nagnal.“

Mati: „Če je taka, pa Jelici sam izbiraj ženina! Ali naj pa tako ostane!“

Oče: „Ej, z ženskami res ni nič resnega govoriti! Boljše, da tako ostane.“

Hči (ki je med tem pred vratmi poslušala, stopi urno v hišo in se oklene materi okoli vratú): „Naj le tako ostane, saj se mi nič ne mudi, kaj ne, oče, dragi oče?“

Oče: „Spat se mi spravite, spat!“

Mati in hči (odhajaje): „Le tako naj ostane! Lahko noč!“

Oče (mrmraje): „Otročarije, same otročarije!“

—ič.

da se bodo razvaline prusjanskega kluba hoté ali ne hoté morale podati pod vrhovno vodstvo avstrijskega nemškega kluba, če že drugače ne, vsaj kot podružnica. Kaj pa da te radosti očitno ne kažejo, premodri so Plener in tovariši. Saj se človek tudi v srečo lahko raduje, kakor lahko v žepu figo tišči, ker tega nihče ne vidi, kar je poglavitna reč! Weitlof ostal je menda dejanski voditelj podrtije, ki se je nekdanj nemško-narodni klub imenovala in se je ob židovskem klečetu razbil, in dr. Plener se menda po pravici nadja, da bo nekega dne Weitlof pritekel in prosil za nekaj podstrešja sebi in svojim zvestim, ki na razvalinah nekdanje slave premišlujejo minljivost vsega časnega. Plener ga bo sprejel, toda le s pogojem, da se mu popolnoma podvrže in njegove postave sprejme. Naj se le vpirajo, kakor in kolikor jim je drago, v Avstriji ne sedaj in ne v bodočnosti niti toliko ne bodo dosegli, kakor kak Robinson na pustem neobljudenem otoku. Nemški narod je svoje liberalne polbogove že spoznal, ob enem pa tudi njihovo ničevnost ter se s studom od njih obrača. Naj se veter zasuče, kakor se hoče, novega ta brezverna liberalna stranka v Avstriji ne bo nič več stvorila. Pač pa utegne še nekaj časa životariti, dokler popolnoma ne razpade. Kljub temu se je bo pa treba varovati, kajti škode še vedno lahko prav veliko napravi.

V Dunajski gospodski zbornici sklenila je menda srednja stranka, da se mora Pražakov odlok *glede ravnopravnosti češčine z nemščino* pri c. kr. sodnih takoj odpraviti, ker je preveč nevaren za druge pokrajine v Avstriji. Srednja stranka si je gotovo že v duhu naslikala nas, mirne Slovence, kako se bomo nekega lepega dne, kedar se bo že sneg stopil ter nekoliko ogrelo, da nas ne bo zeblo, tudi mi razkoračili pred tem in onem ter zahtevali, da se našim pretepavcem in drugim obsojencem, ki prav nič nemški ne znajo, pa so se vkljub temu na deželno nadsodnijo v nemški Gradec pritožili, da so dobili preveč kazni, dotični odlok daje v slovenščini na znanje. Osrednja stranka bi se znabiti ne zmenila kdo vé kako za Čehe po Českem in Moravi, če bi se ne bala, da se bo s časoma zaradi njih tudi Nemcem po Koroškem, Štajarskem in Kranjskem huda krivica godila s tem, ker bo slovenski Janez v slovenski potrjeni in morda še nekoliko poojstreni obsodbi c. kr. deželne nadsodnije v Gradcu zvedel, da bo toliko in toliko let iz Ljubljanskega grada opazoval „domovino, mili kraj, kjer visoke so gore“ in kjer je potokel do smrti prijatelja in tovariša svojih mladostnih let, ker je bil šnopsa sit, da je skoraj iz njega gorel. Kakor rečeno, novica je jako čudna, če tudi ne verjetna; kajti prečudni patroni v gospodski zbornici imajo za Slovane in naše potrebe jako malo srea! Treba bo na vsak način počakati, da se uradno potrdi in pa, kaj bo presvitli cesar na to rekel.

Carinska pogodba z Ogrri bliža se svoji konečni rešitvi. Je pač že tudi čas, ker vleče se že, kakor morska kača skozi celo leto. Carina na petrolej je bila že dolgo časa vzrok, da se niso mogli sporazumeti, kako da naj bi se iz inostranstva v avstro-ogersko monarhijo vpeljan petrolej obdačil in kako naj se potem tisti dve razdeli. Sedaj so se dotični gospodje vendar toliko sporazumeli, da se mislijo s pomočjo kompromisa konečno vendar-le poravnati. Vsaka polovica bo menda nekaj prijenjala in carinski tarifi med Avstrijo in Ogersko bodo kmalo sklenjeni. Da gré zdaj zdatno hitreje, je vzrok to, ker dotičnim gospodom, ki imajo to reč v rokah, zaradi bližajočega se časa, v katerem se bo sklenila državna pogodba med Avstrijo in Ogersko, že voda v grlo leti. Carinski tarifi so jako važen del omenjene državne pogodbe in bi se brez poprejšnje natančne določitve tarifov niti skleniti ne mogla, temveč bi se moral vpeljati kak provizorij, ki bi toliko časa državno pogodbo zastopal, dokler bi se carina med obema državama ne vredila. Carinski tarifi pridejo sedaj v roke carinski komisiji gospodske zbornice, kjer se bo nasvèt poslanske zbornice, kolikor bo treba, predelal in se bodo tarifi sprejeli.

Že povsod dobro znani švigašvagovec **baron Lienbacher** se je nedavno v jezikovnem odseku že zopet neumrljivo osmešil s svojim potezanjem za vpeljavo nemščine kot edino pravi državni jezik v Avstriji. Mož se je na vse kriplje trudil dokazati, da ima izmed vseh avstrijskih jezikov le nemščina pravico za državni jezik odmenjena biti, kar je že v obstoječem postavodajalstvu vtemeljeno. Prav iz tega postavodajalstva pa po Lienbacherjevih nazorih sledi, da je vsakdo izdajalec Avstrije, kdor si upa nad to opravičenostjo nemščine le količkaj dvomiti. Da, še več! Tak človek po Lienbacherjevih nazorih še celó cesarja razžali, ker je cesar vrhovni gospodar v državi, kateri tak kratkovidnež tají pravico, da ima nemščina v njej predpravo državne jezika. Koliko je ta trditev pravoslovsko osnovana, ne moremo dokazati, ker nismo juristi, ali navadni človeški razum nam pravi, da prav nič, temveč da je bedarija brez primere. Lienbacher je z njo le dokazal, da, če tudi se človek po nazorih nekterih plemenitajev še le pri baronu začelja, vendar ob enem bedaštvu ondi še ni mej! Kolikokrat se je že od nemške konservativne, kakor tudi od slovanske strani povdarjalo, da v Avstriji ni mogoče jednega jezika nad drugimi toliko povzdigniti, da bi ga postavno za državni jezik proglasili, ker so v Avstriji vse narodnosti in njihovi jeziki popolnoma ravnopravni,

že vsaj na papirji na podlagi člana XIX. državnih temeljnih postav, če ne drugje. Vsak poštenjak to verjame, le baronu Lienbacherju in njegovim najnovejšim prijateljem, nemško-liberalcem to ne gré v glavo. Zakaj ne, zato, ker so se razvadili, da ne morejo nič več brez predpravice živeti. Nemščini v Avstriji že zdavnej po tihem vse priznava velike predpravice, ki jih memo družih jezikov vživa po uradih, pri c. kr. armadi in po šolah. Naj bodo njeni svetniki s tem zadovoljni in naj ne pospešujejo narodnostnega prepira še na tak neumen način.

Vnanje države.

Na **Srbskem** imajo že zopet krizo v kabinetu. Sedaj jo je vojni minister general Horvatió provzročil, ker se je dostojanstvu vojnega ministra odpovedal. Povod tej odpovedi je ta, ker kralj ni hotel sprejeti načrta za preosnovo vojske, kakor ga je bil Horvatió izdelal in kralju predložil. Namesto njega prevzel je vojno ministerstvo dosedanji komunikacijski minister, polkovnik Topalovič; Belogradiški župan Bogočević postal je pa mesto Topaloviča komunikacijski minister. Da kralj Horvatióvičevega nasveta ni sprejel, so menda največ vzrok divizionarji, ki so ga kralju odsvetovali. Tudi v tem odsvetovanju vidijo nekteri spletke radikalne in liberalne stranke, kterima je bil Horvatió, kot rojen Avstrijec že zdavnej trn v peti, in ni vedela boljšega in bolj lahkega pota, da ga iz tako važnega mesta, kakor je vojno ministerstvo, brez posebnega truda spravi, kakor je bil ta. Med ministri je namreč navada, da če vladar temu ali onemu naroči o tej ali uni zadevi načrt izdelati in mu ga predložiti, ter minister to stori, vladar pa potem dotičnega načrta ne sprejme, minister v tem vglada vladarjevo nezaupanje v njegovo bodoče poslovanje in to je vsakemu zadosti velik migljaj, da vloži svojo prošnjo za odstop. Tako prošnjo potem vladar ali vsliši ali pa zavže. Če se zgodi poslednje, je znamenje, da ima vladar še zaupanje v svojega ministra in da je bilo kaj družega vzrok, da se je načrt zavrgel, n. pr. spletke itd. Srbski kralj je pa Horvatióvevo prošnjo vslišal, če prav so jo gole spletke provzročile. Skoraj da je to nekoliko znamenja, da se tudi kralj od Avstrije obrača, da bi spletke ne poznal in jih ne spregledal, je komaj misliti.

Ako bi hotel človek položaj **na Balkanu** po črnogorskem političnem barometru soditi, prišel bi do jako nepovoljnih zaključkov, da se mora boj na omenjenem poluotoku poslednji čas tedaj pričeti, kedar bo začela gora zeleneti in med zelenjem pa kukavica peti. Iz Kotora došle novice že zopet potrjujejo, da se Črna gora v eno mer oborožuje. Čemu? Morda, da si ohrani mir? Smešno! Črnogorca ne bode nikdo napadal in naj bi tudi vsa Evropa v ognji stala. Tu mora pač drug vzrok, nego varstvo miru, merodajen biti. Črna gora je prej ko ne od kake strani dobila migljaj, da se spomladi na Balkanu utegne kaj prigoditi, vsled česar bi se dal tudi za njo kak košček slovanskega sveta pridobiti, ki bi ji jako dobro došel. Črna gora je naša sosedja in ne svetovali bi ji ob vgodnem trenutku puške proti nam obračati, če tudi ima jako mogočnega strica na daljnem severu, na kterega se morda edino tudi zanaša. Utegne se ji tako prigoditi, kakor tistim bolgarskim častnikom, ki so se, po tujem vplivu nahujskani, svojemu pravoveljavnemu knezu in gospodarju uprli, ga pregnali in pozneje sami bežali na Rusko, kjer se jim sedaj prav slabo godi in kruha stradajo. Ruski rubelj zapeljal jih je k nezvestobi in prav sedaj se jim tisti ruski rubelj tako vtepa, da ga niti za vsakdanji živež nimajo. Kolikor je takih častnikov v Carigradu bežalo, oglasili so se že vsi pri ruskem poslanstvu za podporo, oziroma nagrado svoje vdanosti do Rusije. A ta jih sedaj noče nič več poznati, prav po pogovoru: „Zamorec je svojo dolžnost storil, zamorec zná odlaziti“. Angležka, vidoč, da se Rusija izgnanim Bolgarom odteguje, jela jih je k sebi vabiti. Celó sijajen ples jim je v Carigradu napravila. Kaj bi bila bolje storila, ko bi jim bila namesto tega dala denar, da bi si bili ubogi zapeljanci kupili obleke in živeža. Ponosni so pa ti bolgarski častniki še vendar-le in pravijo, da bodo Salisburija tožili zaradi razžaljenja časti, ker jih je obdolžil, da so zaradi ruskega rublja kneza Aleksandra izdali.

Izvirni dopisi.

Iz Bistriškega okraja na Notranjskem. Redki so, gosp. vrednik, dopisi iz našega okraja v Vašem cenjenem listu, zatoraj se nadjam, da bote blagovoljno sprejeli moje današnje poročilo. Marsikaj Vam hočem poročati ter začeti s Pivko. Pivčan je tudi v dobrih letih siromak; in ker je Pivka letos sploh le malo živeža pridelala, ni čuda, da je začela že sedaj potreba in pomanjkanje na vrata trkati. Siromaščina je tem večja, ker nimajo ljudje nobenega zaslužka. Včasih so marsikaj zaslužili z gojzdarjenjem. Deloma iz svojih, deloma iz Snežniških gojzdov so posebno Knežani vozarili jelov, večidel pa bukov les na Bistriške žage; odkar je pa lesna

kupčija popolnoma propadla, so Pivčani tudi ob ta zaslužek. Šlo je tudi letos dokaj možkih v daljne gojzde tujih dežel, pa tudi tam bo zavoljo nenavadno hude zime zaslužek pičel.

Prebivalci Pemske župnije so letos skupili lepe denarje za jabelka, ktere so Nemci še precej dobro plačevali ter jih polne vagone na Nemško odpeljali. Tudi vina se je po Crkinskih gorica dokaj pridelalo. Pa naša vina nič kaj ne slovijo ter se večidel po domačem okraju po jako nizki ceni — 4 do 5 gld. veder — prodajajo, dasiravno je „vremščina“ mnogo bolj zdrava in bolj okusna pijača, kakor ponarejena židovska tekočina, ktera se po notranjskih krčmah večidel toči. Naj bi izgled vrlih Premskih sadjerejcev posnemale druge vasi našega okraja, kjer je sadjereja še zelo zanemarjena; v lepo pomoč bi jim bili groši, ktere bi v jeseni za prodano sadje skupili. Pri vsem tem se pa tudi Premskim župljanom trda godi; živež jim je skoraj popolnoma pošel, ker je bil letos poglaviten pridelek, krompir, po požrešnem črvu skoraj popolnoma vničen. Žalostno je, da morajo naši Premci že sedaj po prodajalnicah turšico kupovati. Že več let zaporedoma so bile tukaj slabe letine; vsled tega so se mnogi zelo zadolžili, ter se bodo težko iz dolgov izkopali, ako nam Bog vsaj letos dobre letine ne dá. O dobrih sadnih letih pridelujejo Premci mnogo češpelj, ktere na razne načine v denar spravljajo ter si s tem stare rane celijo.

Ne morem zamolčati, kako hud vdarec je Bistričane in sploh žagarje in lesne trgovce po celi Bistriški dolini zadel. Kupčija namreč z žagancami in posebno s tankimi bukovimi dilcami je popolnoma propadla — Bog vé, za koliko časa. Na Bistrici je menda 35, na Reki 15, skupaj kakih 50 žag, ktere se pri nas le „pile“ imenujejo, in vse so sedaj zaprte. Noč in dan se je na teh „pilah“ večidel bukov les pilil; brezštevila tanjkih, furnirjem podobnih deščic se je izvozilo v Reko in v Trst. Tu so se vkrcale na brodove ter v južno Italijo odpeljale. Tam so narejali iz njih zaboječke za limone in pomaranče, ktere so v tih kišticah po vsem svetu razprodajali. Sedaj je kupčija z dilcami vničena, in mnogo delavcev, najemnikov in več družin je brez kruha. Ti siromaki mnogo bolj občutijo propad lesne kupčije, kakor posestniki žag, kteri so večidel tudi mlinarji in kmetovalci. Škodo imajo tudi gojzdarji, vozniki in sploh siromaki, kteri so se na žagah z žaganjem in z odpadki pomagali. Med žagarji je revščina velika; mnogo jih je šlo „s trebuchom za kruhom“ v Reko, pa žalostni so se vrnili, ker tudi tam dela in zaslužka primanjkuje. Kaj je vzrok temu, da Lahi nočejo po nobeni ceni „tavolet“?

(Konec prih.)

Iz Peč pri Moravčah, 15. februarija. Danes je umrl v vasi Hudeje po dolgem bolehanji Peške občine župan, Janez Barlič (domače Hudobilnik), 68 let star. Mož ni hodil v nobeno šolo, pa si je kot samouk pridobil toliko izobraženosti, da je s pridom bral slovenske časnike in knjige, in da je v vsestransko zadovoljnost 26 let opravljal težaven in nehvaležen posel županstva. Bil je starosta med župani Kamniškega okraja. Kar je pa še več vredno, je to, da je bil dober in zvest kristijan, pošten in pravičen skozi in skozi in vselej zanesljiv narodnjak. Peški občani mu hočemo ohraniti hvaležen spomin. Naj v miru počiva!

Iz Trebnja, 18. februarija. Morda bodo zanimivale bralce „Slovenčeve“ sledeče vrstice: Naša okolica je vsa v debelo sneženo odejo zavita. Mrzla burja je zrak tako ohladila, da je nastopil tak mraz, kakoršnega ljudje že deset let ne pomnijo. Naša mala reka Temenica je čez in čez z debelo ledeno skorjo pokrita. Danes zjutraj (t. j. 18. febr.) ob 7. uri je gorkomer na iztočni strani kazal — 20° R. (Po Reaumirju je bilo dobrih dvajset gradov mraza, kar se že dolgo tukaj ne pomni.)

Domače novice.

(Slovenski narodni poslanci) sklenili so predvčeranjem, da vložé pri budgetnem odseku resolucijo gledé vpeljave slovenščine v ljudskih šolah na Koroškem.

(Č. g. Seb. Elbert), mestni kaplan v Škofji Loki, dostal je 16. februarija na Graškem vseučilišči rigoroz iz cerkvene zgodovine in cerkvenega prava.

(Vojaški kaplani) II. reda v rezervi so postali č. gg. kaplani: Ivan Ambrož, Anton Mali, Ivan Pavlič in Franc Šustaršič.

(Gledališčno pogorišče) ogledala si je včeraj komisija sestavljena iz zastopnikov deželne vlade, deželnega odbora in mestnega magistrata. Inženirji, ki so bili v komisiji, so se soglasno izrekli, da se gledišče ni vžgalo zaradi tega, ker je železna kurtina doli padla in peč ali zid pretresla. Zid je še sedaj jako trden. Najbolj je po mestu razširjena misel, da je bil ogenj nalašč podtaknjen, ker se je v ložah najprvo pokazal. Vodja nemškega gledališča, gosp. Schulz, ima več nego 2000 gl. škode.

(300 goldinarjev) podaril je tukajšnji trgovec g. Miha Kastner Ljubljanskim gasilem za neumorno delovanje pri obrambi njegove hiše pred požarom. Kaj pa ubogi vojaki? Ali za te od mraza premirajoče reveže nima nihče srea?

(Vstopnina) k „Slavčevi“ maskeradi na pustno nedeljo zvečer v Ljubljanske čitalnice restavraciji znaša za ude „Slavčeve“ po 30 kr. Za družine do treh oseb po 80 kr. Nečlani plačajo vsak po 50 kr., če si vstopnice poprej preskrbijo; po 60 kr. pa, ako si kupijo vstopnico še le zvečer pri blagajnici. Prodajale se bodo vstopnice v nedeljo od 10. do 12. ure dopoldne in od 3. do 5. ure popoldne v čitalniški restavraciji.

(Zadušil se je) nocoj v tukajšnji litografiji gg. Kleina in Kovača hlapec, Jože Koderman iz Nadgorice doma. Zapustil je mlado vdovo in troje otrok brez premoženja. Niti lastne hiše nimajo. Sinoči je naložil preveč premoga v peč, kar ga je potem zadušilo.

Telegrami.

Dunaj, 19. febr. Budgetni odsek sprejel je včeraj v zaupni seji soglasno zahtevane kredite za črno vojsko in brambovce.

Budapešt, 19. febr. V poslaniški zbornici sprejel se je soglasno kredit v svoti polosmega milijona za črno vojsko, ko ga je bil brambovski minister sklicevaje se na utemeljevalno sporočilo prav toplo za sprejem priporočil. Zastopniki opozicije so rekli, da če ni drugače so za vsako žrtev pripravljeni. Minister Tisza je rekel, da je zbornica s tem činom pokazala ljubezen do domovine in političen takt. Vlada si bo kljub temu prizadevala mir ohraniti, kredit se ne zahteva ne za mobilizacijo in ne za vojne priprave, temuč ker previdnost tako velevala, da bomo vstani svoje lastno domovje braniti, če nam boj v deželo vržejo.

Sofija, 18. febr. Cankov odide na Rusko. Tukajšnja okrožna sodnija obsodila je včeraj zopet tri vojaške gojence.

London, 19. febr. Dolenja zbornica je odobrila sporočilo o adresi. Med debato je rekel Fergusson, da če tudi se morajo Rusom velikanske žrtve za Bolgarsko priznavati, se vendar ne smemo ozirati na ruske koristi, dokler bo Rusija bolgarske želje zamerjala. Položaj je vedno še jako kritičen. Smith je povdarjal, da Angleška ni nikdar nameravala Avstrije v boj zaplesti. Zvečer se je komaj komaj še preprečil napad z dinamitom na stanovanje sodnika Henna pri Hildysertu, kjer so bili trije višje uradniki povabljeni.

Washington, 19. febr. Kongres je sprejel postavbo, po kateri se bo Mormoncem mnogoženstvo prepovedalo.

Tuji.

17. februarja.

Fr. **Mallén**: Friderik Lotter, trgovec, iz Nemčije. — M. Herzfeld, trgovec, iz Laškega. — Kessler, Wassinig, Sturm, Schild, Fuchs, Fritz, Ehmann in Duldner, trgovci, z Dunaja. — Ledner, trgovec, iz Prage. — Janez Müller, trgovec, iz Štajarskega. — Kopstein, trgovec, iz Siseka.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
18.	7. u. zjut.	739.13	— 19.4	sl. svzh.	jasno	0.00
	2. u. pop.	737.01	— 7.8	sl. svzh.	jasno	
	9. u. zveč.	736.79	— 13.4	sl. svzh.	"	

Jasno in mrzlo. Srednja temperatura — 13.5° C., za 13.2° pod normalom.

Izdajatelj in odgovorni vrednik Josip Jerič.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

19. februarja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	77 gl. 85 kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	79 " 85 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109 " 20 "
Papirna renta, davka prosta	96 " 10 "
Akcije avstr.-ogerske banke	850 " — "
Kreditne akcije	273 " 10 "
London	128 " 50 "
Srebro	— " — "
Francoski napoleond.	10 " 13 1/2 "
Ces. cekini	6 " 03 "
Nemške marke	62 " 85 "

Naznanilo.

Kmetska posojilnica

Ljubljanske okolice,

registrovana zadruga z neomejenim poroštvom v Ljubljani

znižala je obresti posojilom in dovoljuje od današnjega dne naprej nova posojila s sledečimi pogoji:

1. posojila proti intabuliranemu dolžnemu ali zastavnemu pismu po 6%. Prvikrat računajo se tudi uradni stroški.

2. posojila proti menjici po 5 1/2%, h katerim se še pršte vajo uradni stroški kakor do sedaj.

Hranilne vloge sprejema po 4 1/2%, obrestujejo se polmesečno; koncem leta pa obresti kapitalizirajo.

Obrestovanje hranilnih vlog s 5% proti polletni odpovedi se z današnjim dnem ustavi in strankam, katere so imele té na ta način vložene s tem do 1. marca t. l. odpovedó.

Uradni dan je vsaki torek od 9. do 12. ure. Prošnje za posojila se pa sprejemajo vsaki dan v tednu v navadnih uradnih urah.

Pisarna društva je na Marije Terezije cesti hiš. št. 3 v Ljubljani.

Ljubljana dne 15. februarja 1887.

(2)

Ravnateljstvo.

ŽELODČEVA ESENCA

lekarna Piccoli-ja v Ljubljani

ne ozdravlja samo odrasle, marveč je najboljšo sredstvo za glistave otroke, in marsiktera mati, ki je rabila to lečilo za svoje otroke in družino, nam sprčuje s hvalečnim srcem, da ji je to zdravilo obvarovalo otroke najnevarnejših bolezní, ki tolikokrat izhajajo edino iz glstavosti.

Izdelovatelj pošilja jo v zabojčkih po 12 steklenic za 1 gl. 36 kr. po poštnem povzetju. Poštnino trpé p. t. naročniki.

V steklenicah po 10 kr. samo v Piccoli-jevi lekarni „pri angelju“ na Dunajski cesti v Ljubljani. — V steklenicah po 15 kr. v Rizzioli-jevi lekarni v Novem mestu in v mnogih lekarnah na Štajarskem, Koroškem, v Primorji, Tirolu, Trstu, Istriji in Dalmaciji. (5)

Izvožno marcno pivo

v steklenicah (9)

dobiva se v pivovarni Janeza Perlesa v Ljubljani

v zabojih po 50 steklenic, steklenice z 5/10 L.

" " 50 " " " 7/10 L.

Posest Wertheimove blagajnice,

v kateri je vsaka reč varna pred ognjem in tatovi, je dandanes vsaki premožni osebi neogibno potrebna. Nikdo naj se toraj ne boji malih neznatnih stroškov, za katere si jo lahko omisli, in ki niso v nobeni primeri z nevarnostjo, v kateri je premoženje, če tisto ni v Wertheimarici shranjeno. Zarad tega prav vljudno vsakega povabim, da naj si tako blagajnico omisli, kdor jo namreč potrebuje. Imam jih vedno v zalogi.

Zastop ces. kr. privilegirane tovarne za Wertheimove blagajnice za Kranjsko ima

Franc Detter,

v Ljubljani, na Starem trgu nasproti železnemu mostu. (3)

Umetne

(8)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,
poleg Hradskega mostu, I. nadstropje.

Ravnokar na novo natisnjena:

„Dušna paša“

za kristjane, ki želé v duhu in resnici Boga moliti.

Spisal Friderik Baraga, nekdanji kaplan v Metliki, pozneje škof v severni Ameriki.

(Z dovoljenjem visokočast. ljublj. knezoškofjstva.)

je izšla v devetem natisu z jako razločljivimi črkami na ličnem papirju natisnjena, obseza 515 strani in velja v usnje vezana 1 gl. 30 kr., v usnje vezana z zlato obrezo 1 gl. 70 kr.

Kako potrebna in koristna je ta molitvena knjiga, nam pričajo mnoge izdaje; o dobroti pa nam jamči slavnoznane pisatelja ime.

Ravno v tej zalogi je izšla mnogostransko jako željena knjižica

Mašne bukvice,

to je: Molitve pri sveti maši in druge vsakemu kristjanu potrebne molitve.

(Z dovoljenjem visokočast. ljublj. knezoškofjstva.)

Trinajsti natis. — Knjiga obsega 316 strani. Velja v usnje vezana 50 kr., v usnje vezana z zlato obrezo 70 kr.

Oboje knjige so naprodaj pri (13)

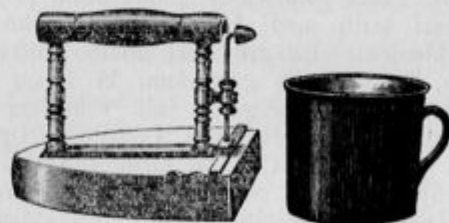
Janezu Klemenzu,

bukvozezu, florijanske ulice št. 38, in v „Katoliški bukvarni“ v Ljubljani.

Kuhinjsko in hišno orodje

najboljše vrste

za gospodinje!

za gospodinje!

prodaja po najnižjih cenah

Franc Terček,

trgovec z železjem na Valvazorjevem trgu v hiši e. k. okrajnega glavarstva. (2)

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.